

Αγαπητέ μου Ενορίτη,

Τούτες οι παράξενες αναβάσεις, τοποθετήσεις έξω από τη γη, προσφέρουν μια δυνατότητα πρόσβασης στην αιωνιότητα. Μέσα στις αβύσσους την αγκαλιά, σ' όλους εκείνους που θέλουν ν' ανέβουν ψηλά, δίνουν την ευκαιρία. Έκοψαν ήδη των καρabiών τους τα σκοινιά, φεύγοντας έτσι από της γης τις ακρώρειες. Έμειναν ανέστιοι και μοναχικοί. Τυλιγμένοι συχνά στις άγνοιας και της αδιαφορίας των άλλων τα πέπλα τ' αόρατα.

Οι σκάλες τούτες όμως, για να στηθούν, χρειάζονται χέρια ανθρώπινα. Εκείνους που θα μπορέσουν να κουρνιαξουν πάνω από την άβυσσο. Αυτοί, σαν άλλοι ερημίτες, ακροτελεύτια φαινόμενα των ανθρώπων, δρουν πάντα σαν αρτηρίες στο σώμα της κοινότητας. Στήνουν όμως ταυτόχρονα αντηρίδες. Γιατί, αν οι σκάλες λείφουν, πώς θ' αποφύγουν την κατάρρευση όλοι εκείνοι, που μονάχοι κι απαρηγόρητοι τριγυρίζουν στον σκοταδιού του πυκνού τα βασίλεια; Πώς προς τα πάνω θα στραφούν; Πώς τα πλαίσια τα υλικά θα ξεπεράσουν; Να νιώσουν επιτέλους το ρίγος το μεταφυσικό, που προσφέρουν τα ουράνια;

Συχνά συλλαμβάνουμε τους εαυτούς μας σ' ενός πνευματικού ύπνου τα πλοκάμια. Και πέφτει βαρύς στα βλέφαρά μας. Αποτέλεσμα; Δεν μπορούμε με τα μέσα μάτια, να δούμε. Ανυποψίαστοι λοιπόν κυκλοφορούμε στις ανθρωπότητας τις ανηφοριές. Χωρίς νόημα. Πλοηγό. Μυστικούς αναρριπισμούς.

Τα λυτρωτικά όμως ύψη περιμένουν. Πώς μπορούν αυτά να υπερκεράσουν των ανθρώπινων χειρών τα όλο σχετικότητα κι αδικία χειροκροτήματα;

Οι στιγμές που ζούμε, χαρακτηρίζονται σαν περίοδοι ασυνταξίας πλήρους. Και γενικού αποπροσανατολισμού. Γι αυτό και πιο έντονα τίθεται σήμερα το ζήτημα της οδήγησης. Ποιος θα οδηγήσει τελικά, τούτους τους ξεχασμένους; Αυτά τα θύματα της όποιας απελπισμένης αναζήτησης; Και είναι πολλοί που "οδοπορούν κάτω από ένα γκρίζο ουρανό, μέσα σε πεδιάδες σκονισμένες, χωρίς κλόη". Ποιος θα τους οδηγήσει, ώστε

Την άνανθη κι άφυλλη πεδιάδα
των άμετρων τάφων
πόλη χαράς να τη φτιάξουν;

Η έρημος μεγαλώνει. Αλλοίμονο όμως σ' αυτούς που κρύβουν τις ερήμους μέσα τους.

Αν και τα μαντεία έχουν σιγήσει από αιώνες, η οικουμένη παραμένει ανέστια.

Η εποχή του σιδήρου επιστρέφει. Των βαρβάρων οι φάλαγγες έχουν ξεχυθεί στις οικουμένες τους δρόμους.

Μετρωρίζονται στη μνήμη μας γεγονότα και στιγμές προσπαθώντας να δημιουργήσουν, με της τεχνολογίας τα σαρκοβόρα εργαλεία, σχεδίες διαφυγής από τον όλεθρο που ελλοχεύει.

Θα ξυπνήσουν τότε οι κοιμισμένοι αντίλαλοι μέσα μας. Κι η αντίστροφη μέτρηση θ' αρχίσει.

Αυτά έχοντας στη σκέψη κάποιοι άνθρωποι πληρώνουν το δικό τους τίμημα στον κοινό τούτο προβληματισμό.

Τι κι αν ζούμε στον αστερισμό του τιμέντου και του συμφέροντος; Ενδιαφέρονται για τον τόπο. Τα κοινά. Τη σωτηρία. Σ' αυτά έχουν το δικό τους στόχαστρο στραμμένο.

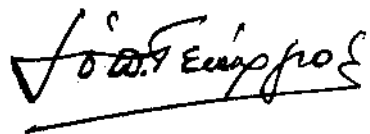
Πολεμούν με τον τρόπο τους. Με τον δικό τους ιδρώτα ποτίζουν καθημερινά τη γη που πατούν. Κι αγωνίζονται. Και αγαπούν. Και ανησυχούν.

Μπορεί να τους ονόμασαν "σταυροφόρους του ονείρου". Μέσα όμως από την πηκτή συννεφιά - είναι φανερό - ξεκρίνουν κάποιες εύδιες χώρες. Μιαν αιθρία. Υπακούουν σε κάποιες μυστικές για σήμερα, ίσως και για πάντα φωνές. Και είναι οι πιο αληθινές τούτες. Οι πιο πλουτοφόρες.

Στόχος τους όχι η κατάκτηση της προσωρινής εγκοσμιότητας. Μα η αναζήτηση του ανθρώπου. Έχουν ξεφύγει από τον κύκλο τον πολικό της άγονης αυτοθεώρησης. Αντιμετωπίζουν τη θέα του άλλου καθολικότερα.

Ιδού λοιπόν ο στόχος μας. Τώρα με την νέα χρονιά.

Με την αγάπη μου,

Το "Γράμμα" είναι παράρτημα του "Πυρσού" της Χριστιανικής Κίνησης της Παλουριώτισσας ("Η ομάδα των δώδεκα"). Υπεύθυνος: Πρωτ. Γεώργιος Αντωνίου, Ι.Ν. Παναγίας, Παλουριώτισσα. Τηλ.: 00 357 22459760, Τ.Θ. 29115, Λευκωσία (1621)